

Sợi dây

Tôi chạy khỏi thế giới quen thuộc để chui vào cái khách sạn loè loẹt dài ngoằng. Ăn sáng, ăn trưa, ăn tối. Chen giữa mấy động từ ăn là quãng đường nửa cây số đi bộ và gập mình ngồi bấm máy tính còng cọc. Phố xá ở đây ngắn hơn, nhà một tầng nhiều hơn, thanh nữ đi chơi diện quần tím sơ mi trắng cấm thùng, còn các chàng trai ngồi ngất ngư trên xe đạp, tay đặt lên eo nàng chỗ cạp quần tay kia bấm thành cầu cho khỏi ngã. Ấy là vào cái đêm ánh đèn vàng hấp háy rung rung như mắt người khóc, các đôi lứa xung quanh quờ quạng yêu nhau còn chúng tôi cứ đứng trơ ra nhìn xuống mặt sông chẳng biết làm gì. Mất anh sớm tối, đáng gầy và cao như tôi hằng ước ao. Anh đến như bao người khác, hờ hững chạm khẽ vào đời tôi rồi sẽ lại bay đi vào vũ trụ tối tăm ngoài kia. Tôi sẽ nằm ngủ nốt đêm mai, trở dậy ngáp dài, quên hết mọi thứ rồi uể oải ra tàu. Từ sau mối tình đầu mơ màng tuyệt vọng, tôi đã tập được thói quen thờ ơ trước những tạo vật đẹp đẽ, dù nó ở ngay bên, dù nó sáng lóng lánh làm mờ mắt kẻ khác. Tôi sẽ quên anh chẳng có gì khó khăn lắm giống như đám bạn trai của tôi, người béo, kẻ gầy, người xanh xao, kẻ đầy ứ sức sống thi thoảng họ tạt qua nhà tôi xả đi tí tâm sự, nhận vài cú thở dài cảm thông rồi hớn hờ ra về.

Sẽ chẳng có gì khác những ngày hôm trước tôi đứng chôn chân dưới mái hiên đợi chờ một phép màu nào đó. Ông thầy bói già râu tóc bạc phơ nắn bàn tay búp măng mềm mại của tôi : "29 tuổi đứng số cháu ạ, gặp nhau ngoài đường bất ngờ đấy, anh chồng bé nhỏ, hay nói, hay cười, tâm hồn nghệ sỹ, có tài kinh bang tế thế...". Tôi chưa hiểu ngay "kinh bang tế thế" là thế nào? Hồi nhỏ đi học, tôi

đọc hết cuốn nọ cuốn kia hòng mong một ngày nào đó tâm hồn bị nhồi nhét quá độ sẽ bài tiết ra tuyến những câu bất hủ. Khi yêu vào tôi mới hiểu óc đàn bà dù có đồ sộ như tháp chuông cũng chẳng thể nào thay thế cho bộ ngực của nàng. Cô bạn gái thân thiết ngày xưa đã bỏ đi lấy chồng Pháp. Nàng đặt lên má tôi chiếc hôn trét đầy quý phái rồi vội vã theo nhịp duyệt binh của chú gà trống. Còn lại một mình, tôi lững quăng nơi tỉnh lẻ lững quăng đến hết đời, à không đến năm 29 tuổi, điều diệu kỳ có thể sẽ xảy ra lắm chứ.

Mãi nghĩ cặp giò cong hình chữ S của mình cũng chẳng nên sánh vai thanh niên năm châu làm gì, anh cúi xuống bàn tay chạm vào ngón tay tôi ấm nóng. Anh không bé nhỏ mà ngược lại, ít cười, âu sầu thì đúng hơn. Người công ty kể nhiều về anh, một gã đẹp trai được nhiều cô mơ tưởng. Vậy mà tôi lại là "con sáo còi" của anh. Sáu năm học ngoài Hà nội, anh kể cho tôi từng con đường từng góc quán rõ ràng như chính quê hương mình khiến tôi chạnh lòng. Cái thành phố nằm ườn xác trên tấm bản đồ nơi góc phòng, những đường phố chạy lung tung như hoá rồ, chợ là cái móc màu xanh, còn Hotel màu đỏ hoèn qua giọng kể của anh sao vẫn tha thiết thế. Tôi muốn thời gian trôi hết đi, không gian đừng nhún lông mày lên như thế, và tôi có thể gục đầu vào cánh tay anh, nép vào ngực anh chìm trong hơi ấm ngọt ngào. Tôi muốn thu mình thật bé nhỏ để bóng đêm và sự im ắng ghê lạnh ngoài kia đừng trùm xuống vai tôi. Tôi muốn... nhiều điều nữa, nhưng tôi ngập ngừng rút bàn tay lại bởi ngàn lẻ một chị Thanh Tâm đều khuyên người con gái nên làm như vậy cho có vẻ thẹn thùng. Dường như anh cũng bối rồi chẳng kém gì tôi, cặp mắt ngó lơ, giọng nói rời rạc như lá khô rơi, không còn tin ở chính mình.

Nhiều năm sau này tôi vẫn cảm thấy tiếc nuối. Nhiều năm sau này, cứ mỗi lần anh đang hoang ôm lấy tôi, vòng tay xiết lại thật chặt, rồi thông thả gắn vào môi tôi 15 phút ngọt ngào, trái tim tôi lại dần vật đau nhói: yêu anh mình đúng hay sai. Thế giới của tôi có ánh đèn sàn nhảy lập loè, có phòng trà đun bằng khói thuốc lá, có những chàng trai kính cận chờ đợi ngồi bên cửa sổ luôn tay sờ gãi trái tim nứt nẻ, và từ ấy xúc cảm ứa ra rùng rùng non-stop; những

thiếu phụ có chồng và cả những cô em chưa gì, váy ngắn xoè như bướm, tâm hồn ngổn ngang như ruộng bừa, tuyến lệ làm bằng ống dẫn nước còn trong tim rất những mảnh tình yêu chết non vỡ vụn, một thời có thể khá đẹp còn bây giờ mảnh nào mảnh nấy ánh lên một màu tang tóc vàng khè. Họ nói với nhau những lời đâm đũa học thức, thi thoảng lại quăng vào một từ tiếng Anh, tiếng Pháp nghe như mỡ rán xèo bên tai. Thời sự văn chương, Làm ăn với người nước ngoài, Tình yêu thời hiện đại...Tuyền là những vấn đề nhức nhối.

Hai thế giới ấy chối bỏ nhau, nhất định không chịu sáp vô nhau. Anh không muốn gặp bạn bè của tôi. Anh đánh vần tiếng Anh cực nhọc như người ta đẽo gạch và cũng không muốn tôi dùng cái thứ tiếng vô cảm ấy. Một tháng vài lần ra thăm, chúng tôi như kẻ tội đồ lẩn tránh quán quen bởi e ngại những cuộc giáp lá cà sẽ gây cho anh nhiều vết thương khó chịu. Tôi hạnh phúc và sợ hãi, vòng tay của anh như sợi dây trói cứ thít dần lấy trái tim kiêu hãnh của tôi. Tôi vẫn nhớ về thế giới của tôi như một thói quen. Ngay cả những lúc thân xác đứng bên anh, tâm linh tôi vẫn thuộc về nơi ấy. Tình yêu của anh và những người bạn từ đầu đến chân dính đầy học thức, tôi chẳng muốn chia tay với cái nào. Những buổi tối cô đơn, tôi đầu cuộc tình nóng hổi trong lớp áo bluson, phóng xe lượn quanh cuộc đời họ cần mẫn như cây kim đồng hồ. Và đêm, tôi nằm mơ thấy hai chúng tôi bò toài trên một cái dốc cao lắm, cứ mỗi lần cố nhích lên là một lần tôi chới với trượt xuống một tí. Đỉnh dốc dẫn thẳng vào cửa sổ tầng 3 quán cà phê X. Tôi trông thấy đám bàn bè của tôi, những chàng trai kính cận và những cô gái váy xoè, họ trở mắt nhìn chúng tôi, rí tai nhau lào xào rồi ngoảnh mặt quay đi như người Bà la môn thấy chim báo gở.

Rồi xảy ra sự cố, giấc mơ loãng dần. Từng người một, những anh bạn ngày xưa xiết lại cà vạt, bung hoa đến nhà các cô váy xoè. Mái hiên mưa hắt ướt đầm chỉ còn một chàng trai bé nhỏ, miệng cười ngây ngất như trẻ con nhưng không hiểu sao nửa trên khuôn mặt sáng ngời ấy lại là đôi mắt buồn như mùa thu của anh. Mẹ bảo: "thôi lấy ai thì lấy con ạ, bằng tuổi mày ngày xưa mẹ đã có con Hiền rồi". Bố ngoảnh mặt nhìn sang hàng xóm, bên ấy lũ con gái

trạc tuổi tôi đã tốn tác bay như đàn vịt trời. Tôi chẳng nói gì, đi bộ một mình đến nhà ông thầy bói năm xưa. Bấy giờ là buổi chiều mùa đông rét mướt, phố xá vắng tanh, chẳng ai còn đợi chờ ai ngoài đường. Và tôi muốn nói với ông rằng: "cụ ơi ! cụ nhầm rồi, đời cháu có gặp người nào như thế đâu !". Cửa đóng kín, con chó nhà ai nằm lẩn quay trên mặt đất xoạc chân gãi lấy gãi để. Bà hàng nước thùng thẳng "Tìm ông Tường hả, thôi về đi, ông ấy chết lâu rồi".

*

* *

Hai mươi một ngày sau lễ sinh nhật lần thứ 30, chúng tôi làm đám cưới. Anh về ở với tôi. Hai đứa trẻ ra đời, mắt ướt tròn tròn tránh hứa hẹn kẻ tục sự nghiệp mơ màng của mẹ chúng nó. Cuộc sống khó khăn hơn. Tôi chẳng còn cất nổi đầu ném cái nhìn ngưỡng mộ lên tầng ba ngắm những cánh chim mới bay về đậu bên cửa sổ, cũng kính trắng, váy xoè. Một đôi lần tôi bắt gặp những ông bạn ngày xưa tắt tuổi phóng xe ào qua phố. Trên xe họ lĩnh kính túi lớn túi bé, xấp tài liệu đề lên rau quả, đôi khi có cả một cô vợ cau có ngồi phía sau. Đời cứ phải như vậy, ai nấy chui tọt vào cái hộp số phận dành cho mình, bốn tám dài hai ngắn, có khác gì đâu. Anh không kiếm được việc làm, ủ rũ như chiếc gối rách, uống rượu và bỏ nhà đi nhiều hơn. Tôi biết anh cũng chẳng đi đâu xa, thường là nửa đêm trở về, say khướt, lảo đảo chui vào... chiếc hộp của chúng tôi.

- Thôi đừng khóc nữa đi mà,... hát đi em, hát đi cho tao đỡ buồn, ngày xưa mày thích hát lắm kia mà. "Hãy ôm em trong tay, cho em biết anh cần em", hơ hơ... Mẹ kiếp, mày biết không, cứ nghe bài này lại nghĩ đến cảnh con vợ chờ thằng chồng ở nhà cũng gào lên như thế, giống lắm, giống lắm, hơ hơ...